

PROP DE VOSALTRES

LES OBRES DE MISERICÒRDIA (V)

Ensenyar, aconsellar, corregir

Sant Agustí, al mencionar les obres de misericòrdia, a les indicades per Crist en el cap. 25 de l'evangeli de Sant Mateu afegeix altres: corregir el dèbil, consolar l'afligit, orientar a qui va errat, aconsellar a qui dubta i ser indulgent amb el pecador. Com veiem, ja distingia entre obres de misericòrdia corporals i espirituals. Serà amb sant Tomàs d'Aquino quan la llista de set obres de misericòrdia espirituals (juntament a les set corporals) es consolidarà definitivament en la tradició cristiana.

Actualment tots valoren les obres de misericòrdia corporals perquè responen a necessitats constatables. Però no podem oblidar que, si prescindim de les espirituals, la caritat cristiana és fàcilment engolida per un activisme que es torna incapaç de veure que el necessitat és una persona humana. Les obres de misericòrdia espirituals ens recorden també que, a més de les pobreses materials, hi ha altres pobreses humanes que, encara que sovint estan unides a les corporals, també poden donar-se en persones a qui no els falta res. A més, aquestes obres de misericòrdia espirituals ens porten a una vivència amorosa de la relació

amb les persones que pateixen necessitats materials.

La setmana passada ja ens vam referir a una d'aquestes obres de misericòrdia espirituals: qui visita al malalt o al pres ha de portar-li el consol de l'amor. Hui ens aturem breument en altres tres que tenen un element comú: el seu instrument no és un altre que la paraula.

Segurament molts hem conegut persones que viuen en un estat per-

manent d'incertesa, d'inseguretat en les seues decisions o de dubte. Aquestes persones dubitatives generalment són dèbils, moltes d'elles viuen sentiments de por o d'angoixa que les porten a situacions d'autèntic patiment. Junt al dubte, la ignorància és també una altra forma de pobresa que pot assumir formes diverses. La més evident és la d'aquells que no poden accedir a una educació digna. Però hi ha persones

que, sent molt cultes, en certa mesura són ignorants perquè no viuen amb senzillesa o humilitat, es creuen superiors als altres i són incapaços de reconèixer les pròpies carències. I actualment en el nostre món ens trobem amb la pobresa d'aquells que, per influx de l'ambient cultural, viuen en una situació d'ignorància religiosa i rebutgen Déu i Jesucrist sense haver-los conegut. Finalment, pensem també en aquelles persones que busquen la felicitat per camins que els porten a l'autodestrucció o que generen patiments i mals als qui els envolten.

Aquestes persones són pobres. Com podem remeiar les seues pobreses? Amb una paraula adequada, pronunciada amb amor i humilitat, sense prepotència; que tinga en compte la situació de cada persona; que anime a l'angoixat; que il·lumine a qui no aconsegueix descobrir la veritat de la pròpia vida; que obrija els ulls per descobrir la verdadera saviesa; i que corregisca amb amor a qui erra.

Demanem al Senyor que ens done la saviesa de cor que necessitem per practicar aquestes obres de misericòrdia.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Us donaré governants com els desitja el meu cor...» (i III)

Voldria completar la meua referència a la designació de les autoritats en temps bíblics amb dues senzilles reflexions aplicables en general a la missió que Déu confia als qui crida al seu servei:

1a Qui és escollit? Llegint les pàgines de la Bíblia ens sorprèn una frase del llibre de Samuel. És a Bet-lehem, a casa de Jesè, on Samuel ha d'escollir un dels seus fills per ungir-lo rei. Davant Eliab, Samuel pensà: segur que aquest és l'escollit pel Senyor. Però Déu va dir a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en la se-

va estatura. L'he descartat. El que val no és allò que l'home veu: l'home veu l'aparència. El Senyor veu el fons del cor» (ISa 16,7).

Aquest principi el trobem aplicat moltes vegades: el mateix Moïses no era un prodigi d'eloqüència, tot al contrari: «Senyor, jo no sé parlar. No n'he sabut mai... No em surten les paraules» (Ex 4,10). Moïses anà a Egipte, discutí amb el faraó, tragué el seu poble i el conduí fins a les portes de la terra de Canaan.

Seguint amb els exemples: Gedeó, en temps dels Jutges, quan l'àngel del Se-

nyor se li apareix per encoratjar-lo a alliberar els israelites de les mans de Madian, respondrà: «Perdó, Senyor meu, com puc salvar Israel si el meu clan és el més petit de Manasès i jo sóc el més jove de la meua família?» (Jt 6,15). I Gedeó salvà Israel de les mans dels madianites.

2a La història bíblica l'escriu Déu. I quan Ell escull algú per a una missió, no el deixa penjat. En els textos sagrats sovinteja una expressió dita per Déu o pels seus àngels, que és molt determinant: «Jo sóc amb tu» o «jo seré amb tu». Amb

aquesta frase, el text sagrat promet l'auxili diví per a les persones que Déu s'ha escollit: reis, profetes, la mateixa Verge Maria, reben la promesa de l'ajuda divina (Lc 1,28).

La persona que en visió, somni o revelació divina rebia aquesta promesa no tenia escapatori. Ja podia preparar-se per a una missió especial. I no sempre eren fàcils ni agradables les crides de Déu. Però, això sí, Déu no abandona mai i sempre està al costat dels qui Ell ha elegit.

Mn. Ramon Sàries

PALABRAS DE VIDA

LAS OBRAS DE MISERICORDIA (V) Enseñar, aconsejar, corregir

San Agustín, al mencionar las obras de misericordia, a las indicadas por Cristo en el cap. 25 del evangelio de San Mateo añade otras: corregir al débil, consolar al afligido, orientar al que yerra, aconsejar a quien duda y ser indulgente con el pecador. Como vemos, ya distinguía entre las obras de misericordia corporales y las espirituales. Será con santo Tomás de Aquino cuando la lista de siete obras de misericordia espirituales (junto a las siete corporales) se consolidará definitivamente en la tradición cristiana.

Actualmente todos valoran las obras de misericordia corporales porque responden a necesidades constatables. Pero no podemos olvidar que, si prescindimos de las espirituales, la caridad cristiana es fácilmente engullida por un activismo que se vuelve incapaz de ver que el necesitado es una persona humana. Las obras de misericordia espirituales nos recuerdan también que, además de las pobreza materiales, hay otras pobreza humanas que, aunque frecuentemente están unidas a las corporales, también pueden darse en personas a quienes no les falta nada. Además, estas obras de misericordia espirituales nos llevan a una vivencia amorosa de la relación con las personas que sufren necesidades materiales.

La semana pasada ya nos referimos a una de estas obras de misericordia espirituales: quien visita al enfermo o al preso debe llevarle el consuelo del amor. Hoy nos detenemos brevemente en otras tres que tienen un elemento común: su instrumento no es otro que la palabra.

Seguramente muchos hemos conocido a personas que viven en un estado permanente de incerteza, de inseguridad en sus decisiones o de duda. Estas personas dubitativas generalmente son débiles y muchas de ellas viven sentimientos de miedo o angustia que las lleva a situaciones de auténtico sufrimiento. Junto a la duda, la ignorancia es también otra forma de pobreza que puede asumir formas diversas. La más evidente es la de aquellos que no pueden acceder a una educación digna. Pero hay personas que, siendo muy cultas, en cierto modo son ignorantes porque no viven con sencillez o humildad, se creen superiores a los demás y son incapaces de reconocer las propias carencias. Y actualmente en nuestro mundo nos encontramos con la pobreza de aquellos que, por influjo del ambiente cultural, viven en una situación de ignorancia religiosa y rechazan a Dios y a Jesucristo sin haberlos conocido. Finalmente, pensemos también en aquellas personas que buscan la felicidad por caminos que les llevan a la autodestrucción o que generan sufrimientos y males a quienes les rodean.

Estas personas son pobres. ¿Cómo podemos remediar sus pobreza? Con una palabra adecuada, pronunciada con amor y con humildad, sin prepotencia; que tenga en cuenta la situación de cada persona; que anime al angustiado; que ilumine a quien no logra descubrir la verdad de la propia vida; que abra los ojos para descubrir la verdadera sabiduría; y que corrija con amor a quien yerra.

Pidamos al Señor que nos dé la sabiduría de corazón que necesitamos para practicar estas obras de misericordia.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Jubileu dels Moviments Laïcals i Agrupacions de Confraries

El dissabte 14 de maig, vigília del diumenge de la Pentecosta, se celebrà el Jubileu dels Moviments Laïcals i Agrupacions de Confraries de Setmana Santa. Presidits pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, ens vam aplegar a les 17.30 h a l'església de la Puríssima, membres de l'Acció Catòlica General, Agrupacions de Confraries de Setmana Santa, Moviment de Vida Creixent, Equips de la Mare de Déu, Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, Cort d'Honor, Associació Gil de Federich, Renovació carismàtica, Grups ALPHA, Associació Mn. Ovidio Tobías «Dóna'm la mà», Amics del Camí Sant Jaume i Amics dels Josepets. El delegat de l'Apostolat Laïcal, Francesc Caballé, va fer la monició d'entrada i anuncià que la col·lecta aniria destinada als «Plans solidaris» de Càritas. Els cants foren a càrrec dels germans Caballol.

S'inicià la celebració a la capella del Sagrari de la Puríssima, amb unes paraules del Sr. Bisbe referents a la festa de la Pentecosta, en la que estàvem reunits els diferents moviments i associacions de la diòcesi, amb un únic objectiu: «Ser sal de la terra i llum del món.»

A continuació, caminant en nom de Crist, ens vam adreçar en processó a la Catedral. Quan vam ser a la Porta Santa, el Sr. Bisbe digué: «Aquesta és la porta del Senyor. Per ella entrem per obtenir misericòrdia i perdó». Després, ens digué en l'homilia: «Hem escoltat dues imatges en les que s'expressa el desig que hi ha en tot

cor humà: un desig de plenitud i un desig de salvació. És un desig perquè la salvació no està encara plena.»

El Sr. Bisbe ens donà la benedicció final, agraint la presència de la Delegació diocesana de l'Apostolat Laïcal, de tots els qui havien preparat la festa de la Pentecosta i de tots els qui hi havien participat. Ens vam acomiadar amb el cant del *Magnificat* a la Mare de Déu. Que el Senyor ens ajude a que l'Any Jubilar sigui un temps de gràcia i de renovació espiritual, essent testimonis enmig del nostre món.

Maria Joana Querol

Vigília de Pentecosta

El dissabte 14 de maig, a les 22 h, iniciàvem a la Parròquia de Sant Miquel de

Deltobre-La Cava la Vigília Arxiprestal de Pentecosta, demanant al Senyor que ens concedís els

dons de l'Esperit Sant, per a ser uns bons testimonis d'Ell enmig del món.

Vam beneir el foc, vam escoltar la Paraula de Déu i la presència eucarística del Senyor ens va portar a adorar-lo i a renovar les promeses baptismals, per acabar amb l'aspersió de l'aigua i la benedicció del Senyor.

Mn. Joan Guerola

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'Evangelí de la Misericòrdia

Després d'haver reflexionat sobre la misericòrdia de Déu a l'Antic Testament, avui comencem a meditar sobre com Jesús mateix l'ha portada al ple compliment. És una misericòrdia que ell va expressar, realitzar i comunicar sempre, en qualsevol moment de la seva vida terrenal. Sí, l'evangelí és realment l'evangelí de la Misericòrdia, perquè Jesús és la Misericòrdia!

Els quatre Evangelis donen testimoni que Jesús, abans de començar el seu ministeri, volia re-

bre el baptisme de Joan Baptista (Mt 3,13-17; Mc 1,9-11; Lc 3,21-22; Jn 1,29-34). Aquest esdeveniment dona una orientació decisiva a tota la missió de Crist.

Tot el que Jesús va fer després del baptisme va ser la realització del programa inicial: portar a tots l'amor de Déu que salva. Un amor gran, un cor obert a tots, a tots nosaltres!

Ell es va fer proper dels últims, comunicant-los la misericòrdia de Déu que és perdó, joia i vida nova. Jesús, el Fill enviat pel Pare,

és realment l'inici del temps de la misericòrdia per a tota la humanitat!

El cor de Jesús bateja, per dir-ho així, a l'uníson amb el cor del Pare i de l'Esperit, ensenyant a tots els homes que la salvació és fruit de la misericòrdia de Déu.

Podem contemplar encara més clarament el gran misteri d'aquest amor mirant Jesús crucificat (Lc 23,34). És sobre la creu que Jesús presenta a la misericòrdia del Pare el pecat del món.

(Dimecres, 6 d'abril de 2016.)

Confirmació d'adults a la Catedral

El 15 de maig, festa de la Pentecosta, va tenir lloc a la Catedral la confirmació d'adults. L'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, fou concelebrada per cinc sacerdots.

Després del cant d'entrada, Mn. José Luis Arín va dir que ens havíem reunit per celebrar el sagrament de la confirmació, l'últim dels sagraments de la iniciació cristiana, de vint-i-tres membres de diferents comunitats parroquials de la diòcesi.

Els qui havien de ser confirmats van fer les lectures. Tot seguit, el Sr. Bisbe inicià l'homilia dient «l'aigua que hem beneït ens ha recordat el nostre baptisme. Un dia us van portar a l'Església per a ser batejats i va rebre la llavor de la fe. Cadascú de vosaltres, en la seua vida ha viscut la seua pròpia història de fe. Avui és un dia per donar gràcies a Déu, perquè la fe que va rebre el dia del baptisme, no ha mort. Esteu aquí reunits joves-adults, per rebre el darrer sagrament de la iniciació cristiana i per tant és un dia d'alegria».

A continuació els qui havien de ser confirmats van renovar les promeses del baptisme. I després, en el moment de rebre el sagrament de la confirmació, el Sr. Bisbe els deia: «Rep el signe del do

de l'Esperit. La pau sigue amb tu». I el confirmand responia: «I amb el vostre esperit.»

Tres dels qui es van confirmar van portar les ofrenes. Continuà la celebració i després de la solemne benedicció final, el Sr. Bisbe els digué aquestes paraules de comiat: «Enhorabona de nou a tots els qui heu rebut el sagrament de la confirmació. La vida continua i cadascú seguirà amb el seu treball i amb la seua història. Digueu-li al

Senyor que volem ser els seus amics i volem viure el do que heu rebut el dia de la vostra confirmació. El Senyor no us abandonarà mai. No l'abandoneu vosaltres.»

Els confirmands es van fer la fotografia amb el bisbe Enrique, com a record d'aquest dia tan important per a la vida de tot cristià.

Maria Joana Querol

Pelegrinatge de L'Hospitalitat de Lourdes de Tortosa a Montserrat

El segon dissabte del mes de maig, les hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes amb seu a Catalunya, fem el nostre pelegrinatge a Montserrat. És un dia de convivència amb altres membres de les hospitalitats.

Unes 28 persones vam sortir, a les 7 del matí, de Tortosa i sobre les 10 arribarem a Montserrat tot cantant el *Virolai*. Vam participar en la Missa conventual que aquest any va presidir el Bisbe de Lleida. La pre-

sentació, les ofrenes i els cants ajudaren a pregar i revisar la nostra vida.

A les 14 h el dinar de germanor, vam ser unes 400 persones. Moment de convivència que donà pas a la fraternitat de les hospitalitats; i a les 17 h vam sortir cap a Tortosa animant-nos per veure'ns a Lourdes.

Mn. Jordi Centelles
Consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes

AGENDA

- De l'11 al 13, Conferència Episcopal Tarraconense.
- Dissabte 16, A Palanques, a les 18 h, Confirmacions. / A Sorita, a les 19.30 h, Confirmacions.
- Diumenge 17, A la Torre de l'Espanyol, a les 12 h, Confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ Dimarts [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24]. St. Joan Gualbert, abat; St. Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); St. Ignasi Delgado, bisbe i mr.; St. Josep Fernández, prev. i mr.; Sta. Marciana, vg. i mr.

13. ■ Dimecres [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant

Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dijous [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev. fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ Divendres [Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38 / Mt 12,1-8]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano, cardenal (franciscà) i doctor de l'Església; sant Antíoc, met-

ge mr.; sant Pompili Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dissabte [Mi 2,1-5 / Sl 10 / Mt 12,14-21]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg. germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

Diuenge XV de durant l'any

COMENTARI

A quines persones i com em faig pròxim jo?

El Deuteronomi —testament de Moisès— presenta la seva darrera allocució basada en la memòria agràida per *la manera com a Egipte el Senyor tractà el faraó, la seva cort i tot el seu país: els opressors d'Israel; i perquè durant 40 anys t'he conduït pel desert* (29,4).

Ara fa memòria agràida pel do de la Llei com preàmbul a la proposta de renovar l'Aliança (30,15s). *La Llei que avui et dono no és massa difícil ni és fora del teu abast: la tens als llavis i al cor* en compliment de la Nova Aliança promesa per Jeremies: *Posaré la meua Llei en el seu interior, l'escriuré en el seu cor* (Jer 31, 33s).

L'himne cristològic de Colossencs destaca la primàcia de Crist tant en la Creació com en la Redempció.

Jesucrist és «imatge» del Déu invisible: a la Bíblia la imatge té valor molt més real que a la nostra cultura.

La tradició sapiencial atribueix el rol de «imatge de Déu» a la Saviesa (Sa 7,26) amb la qual el N.T. identifica Jesús.

Jesucrist és «primogènit» de la Creació no com a creatura sinó com a cap del cos que és l'Església. Perquè el primogènit de la Creació és «Fill estimat del Pare» i «primogènit dels qui retornen d'entre els morts».

Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix: sobretot tota la plenitud de la divinitat (2,9).

Malgrat la intenció de *provar Jesús*, el mestre de la Llei fa bona pregunta: *Què he de fer per heretar la vida eterna?*

La pregunta avança la resposta: si «s'hereta», senyal que la *vida eterna* és regal; si alguna cosa «he de fer», senyal que cal fer rendir el do que se'm dona.

La resposta de Jesús remet l'escriba a dos textos coneguts:

Estima el Senyor Déu amb tot el cor, ànima (Dt 6,5). *Estima els altres com a tu mateix* (Lv 19,18).

La complementarietat d'aquests dos preceptes és a l'A.T. i té plena harmonia amb l'ensenyament de Jesús.

La paràbola del Bon Samarità capgira la noció de pròisme. Per a l'A.T. el pròisme a qui cal estimar és el «del meu poble», el qui és pròxim a mi.

Per a Jesús la qüestió és «a qui i com m'aproximo jo»; és a dir, de qui i com sóc jo bon pròisme?

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

▶ Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent.*

A vós us prego, Senyor, en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent. / Que el vostre ajut em defensi. / Els meus càntics lloaran el nom de Déu, / reconeixeran la grandesa del Senyor. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. R.

Déu salvarà Sió, reconstruirà les viles de Judà; / hi habitaran els servents del Senyor ells i els seus fills les posseiran, / hi viuran els que estimen el nom de Déu. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.» Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagis fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma. Porque este precepto que yo te mando hoy no excede tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». Ni está más allá del mar, para poder decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?»

El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas.»

▶ Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

Mi oración se dirige a ti, / Señor, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Yo soy un pobre malherido; / Dios mío, tu salvación me levante. / Alabaré el nombre de Dios con cantos, / proclamaré su grandeza con acción de gracias. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos; / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. R.

Dios salvará a Sión, / reconstruirá las ciudades de Judá. / La estirpe de sus siervos la heredará, / los que aman su nombre vivirán en ella. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?». Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?». Él respondió: ««Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma y con toda tu fuerza» y con toda tu mente. Y «a tu prójimo como a ti mismo»». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida». Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «¿Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó adonde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva». ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo.»